

POVOLÁNÍ FORMAČNÍ SEMINÁŘ PRO FORMÁTORY BRNO 22.11.2008

Obsah:

ÚVOD

I. POVOLÁNÍ OBECNĚ (dle Augustin Šváček OFM Cap – Poutník 1997)

- a) různé úrovně
- b) jednotlivé kroky

II. FRANTIŠKÁNSKÉ POVOLÁNÍ SPECIFIKA 1. a 2.; stručně charisma a spiritualita (Benedetto Lino SFŘ)

OTÁZKY

- **ÚVOD**

„Povolání“ je zásadní pojem, který se vyskytuje v celém Písmu. Názorným příkladem je povolání Abraháma (Gen 12,1) ve Starém Zákoně, //Mojžíše (Ex 3), Isaiáše (Iz 6), Jeremiáše (Jer 1)//, povolání Ježíšem v Novém Zákoně a povolání sv. Františka ve 12. století. Povolání žádá rozhodnutí a s ním související odpověď srdce a nasazení celého života. Se všemi těmito rysy se setkáváme v plném rozsahu v životě Ježíše Krista. Ale v Novém Zákoně nikde není řeč o jeho povolání. Nikde Ježíš neříká, že byl Otcem povolán. Jedinečnost jeho osobního povolání a života je dána jedinečností jeho bytí. Ale o to více vyzývá jiné lidi, aby ho následovali (Mk 3,13; Lk 9,59-62)

Bůh je první, kdo „povolá“ osobu do SFŘ, proto každá osoba uvnitř řádu je zodpovědná za péči o ryze svého povolání. (Účelem veškerého formačního působení je doprovázet osobu na její cestě objevování Boha, objevování sv. Františka a objevování osobitosti svého vlastního povolání. Křesťanský život je výsledkem povolání.) Celý život máme na to, abychom se stali sami sebou, tím komu přísluší neopakovatelné jméno, kterým ho Bůh volá.

Základním předpokladem pravého naslouchání Božímu volání a hledání životní cesty je přijetí sebe sama a celé své osobní historie, protože tak získávám schopnost být skutečně sám sebou. Takoví lidé se chovají přirozeně, vyjadřují a prosazují své myšlenky, postoje a city upřímně, otevřeně a přiměřeně situaci. Mají pozitivní vztah ke skutečnosti, mají rádi život a potýkají se s ním. Dovedou také přijímat své chyby Každého z nás poslal Bůh na svět se zvláštním skutkem lásky, který máme uskutečnit a každý z nás je k tomu úkolu plně vybaven. Je pošetilé, srovnávat sebe s druhými, protože každý z nás je jedinečný. Ze svých odlišností je třeba se radovat.

Aby naše myšlení odhalilo **různé úrovně Božího volání**, musí si pomáhat abstrakcí:

1. **Lidská přirozenost**: povolání z nicoty k bytí a věčnosti - je faktem, na který nemá lidská vůle žádný vliv a vzepření se je pouze neúčinným gestem
2. **Křesťanská přirozenost**: povolání ze tmy ke světlu, je to povolání ke všeobecné svatosti. Toto povolání je nám dáno křtem a nazývá se též základní povolání. Jde o svobodnou volbu mezi dobrem a zlem.
3. **Sekundární povolání** ke konkrétnímu způsobu života: tkví v naší osobitosti. Boží hlas je mnohem jemnější a tišší. Pro každého je nějaká cesta nejkratší, ale nikdo není nucen nejkratší cestou jít. Ignorováním ale riskuje, že bude bloudit, utrpí četná zranění anebo se ztratí. a) Můžeme volat: „Pane dej mi poznat cestu, kterou mám jít!“ V praxi to znamená b) poslouchat Boží hlas a c) dát mu prostor, aby mohlo zaznít to, co říká On, ne to co chci slyšet já. Jedná se o rozhodnutí mravně nelišné.

3.a) Nabízí rozhodnutí: život v manželství nebo bez manželství, v laickém, kněžském nebo řeholním stavu (jde o ty, kteří chtějí „kráčet po Hospodinových cestách“)

3.b) **Specifikace**: na cestě člověka-křesťana k Bohu. Mezi laická povolání tohoto typu patří i povolání do SFR. Povolání k určité spiritualitě, je vyloučením ostatních alternativ, ale není vyloučením všech ostatních aspektů, protože otevírá naše srdce stále více všem potřebám a požadavkům živého křesťanství. Znamená to stálou připravenost pro každý úkol, který nám Bůh dává, i když se zaměřím na určitou oblast. Kdo se pustí do následování Pána poctivě, dříve či později najde „svou parketu“, určité pojetí, které ho nejvíce oslovuje, protože odpovídá jeho založení.

4. **Povolání daného okamžiku**. Jedině přítomný okamžik je nám dán k našemu posvěcení (naše úvahy o minulosti a budoucnosti jsou užitečné jen do té míry, do jaké ovlivní naše *tady* a *ted*). Stále jde o totéž: vnímat v každém okamžiku Boží hlas a nechat se vést.

A. **Prvním krokem** je ochota udělat to, co od nás Bůh chce. Musíme být ochotní přijmout všechny jeho alternativy. Bez toho nám Bůh nic neřekne, protože by činil nátlak na naši svobodu. Musíme skutečně dát svou svobodu, to vyžaduje naši odvahu, ne jen chtít potvrdit svou osobní touhu.

B. **Druhým krokem** je zajímat se o Boží vůli. Ptát se ráno i během dne „Pane, co ode mne právě chceš?“ Odpověď vyžaduje veškerý jednotlivcův život, bez podmínek se všemi následky a důsledky. Kdokoli klade podmínky, žádá časové vymezení, limituje typ a obtížnost úkolů, nepochopil vůbec nic. Vždy je třeba se modlit.

C. **Třetím krokem** je plnění toho, co nám Pán ukázal. Svou vůli odhaluje po jednotlivých krocích. Nový krok nám neukáže, dokud neučiníme ten předchozí. Realizace úkolu se vždy děje v síle Ducha sv. a s ním a je nabídnutím sebe sama bližním v lásce.

Boží řeči k nám se stávají události a situace. Něčí nepochopitelný výrok či přeřeknutí nám mnohdy dají přesnou odpověď, na to, na co jsme se ptali. Jsme-li svobodní pro přijetí jakékoli možnosti, při správném řešení zažíváme vnitřní pokoj, radost a pocit jistoty. Ale to netrvá navždy. Je úplně normální, že po nějaké době opět zápasíme s pochybnostmi. Boží vůli nenajdeme vlastním bádáním. Poté, co poprosíme o světlo Ducha sv. a přijmeme radu svého duchovního vůdce popř. i dalších dvou tří osob, je třeba se rozhodnout, odhodlat se ve jménu Božím a už se ke své volbě nevracet. Stát v ní, upevňovat se v ní a i kdyby v nás okolnosti, pokušení nebo těžkosti vzbudily určitou nedůvěru, neohlížet se. Když se svatě rozhodneme, nesmíme pochybovat o svatosti provedení.

„Jak poznáš, že žiješ podle Boží vůle? Pokud se znepokojuješ pro jakoukoli věc, znamená to, že ses ještě úplně neodevzdal do vůle Boží. Duše, která se odevzdala do Boží vůle, nemá strach z ničeho... Ať se jí stane cokoli, ví, že v Božích očích je to tak správně ... a tak si uchová pokoj duše i těla“(stařec Silván).

Podle Augustin Šváček OFMCap z časopisu Poutník 1997

FRANTIŠKÁNSKÉ POVOLÁNÍ

- **evangelní františkánská radikalita** (František objal Krista v jeho celosti (totalitě). Františka nezajímalo následování jednoho nebo dvou aspektů (stránek) Krista. Chce následovat Krista ÚPLNĚ.

I. SPECIFIKA FRANTIŠKÁNSKÉHO POVOLÁNÍ

- Je vhodné být inspirován Františkem, nikoli směřován k službě Františkovým způsobem života
- K pochopení, zda mám pravé františkánské povolání, je hlavní **poznat Františka. Vyhnout se** obecným pocitům, **romantismu, sentimentu** (citovosti) a **vstoupit do konfrontace s Františkem jako vzorem.**
- Rozlišení povolání musí v konečné fázi rozhodnout, zda to, co „cítím“, se shoduje s tím, co **chci**. A zda to **chci, protože mne vyzývá Bůh.**
- „Tvá vůle se staň, ne má“ charakterizuje pravost povolání (důležitá je modlitba, pomoc duchovních mistrů a osob s prokázanou zkušeností a opravdovým životem víry).

II. SPECIFIKA FRANTIŠKÁNSKÉHO POVOLÁNÍ

- Pravé františkánské povolání znamená mít odvahu k cestě úplného ztotožnění a spodobení s Kristem
- **otevřenost k úplnému přijetí cesty** řeholní apoštolské, kontemplativní nebo světské apoštolské (jejím žitím se na nás zpřítomňuje Františkovo charisma)

- přijmout **úplně** - a to skrze **veřejný slavnostní a trvalý závazek** (slib = Profese) před Bohem a Církví
- úkol následovat Krista ve Františkových stopách. *Profese je liturgickým aktem* tj. uskutečňuje to, co znamená. Profesi konstitutivně přijmeme Františkovo charisma - tj obdržíme jeho „ducha“ podobně jako Eliáša od Eliáše (2Král 2,9)

Profesi obdržíme:

1. **charisma = Františkova ducha,**
2. **zvláštní milost** k následování a k uskutečnění poslání - milost pro stav,
3. **ustavující (konstitutivní) přímluva sv. Františka,** která z nás činí jeho duchovní děti,
4. **zahrnutí do celé Františkánské rodiny-** do vzájemného živého společenství ode dneška navždy

CHARISMA

Charisma zakladatele - je zvláštní dar výlučné (exklusivní) duchovní zkušenosti, který vede k založení nějakého Institutu nebo náboženského hnutí. **Specifický styl bytí** zakladatele **příkladem a životem** přitahuje k následování. Charisma zakladatele je na následovníky přenášeno **zvláštní milostí povolání**. Tato milost umožňuje, že *neopakovatelné se stává opakovatelným*. (Je to obdoba pokračování **Vtělení** v Církvi. Působením milosti Ducha sv. je křest ve věřících prodloužením přítomnosti Vtělení.) **Pokračování charismatu** v následovnících umožňuje Profes.

Charisma Institutu zahrnuje specifické **poslání, cíl, apoštolský úkol** a je **přeneseno ze zakladatele**.

Charisma sv. Františka způsobila **silná a radikální „synovská“** zkušenost. Vně se projevuje radostností, milujícím a důvěřujícím postojem zodpovědné ochoty ke konání Otcovy vůle „Chci být ... (FF504) jako Boží Syn Ježíš.. Je to živá všezahrnující zkušenost opravdového vědomí bytí synem nebo dcerou v rukou nebeského Otce se všemi důsledky.

Zvláštním darem je *vnímavost a ochota žít stylem Boží pokory*. František prožil s neslychanou intenzitou **princip** Božího věčného plánu s Jeho stvořeními v Jeho *snížení* a totálním *sebeodevzdání (kenosis)*. Tato **speciální milost ho spodobuje s Kristem** a činí ho tím, kdo může “opravit“ Církev. = DOSÁHNOUT SOULADU S Boží vůlí. Charisma je dar pro úspěšné naplnění poslání.

Charisma Františkánské rodiny - zpřítomňuje **charisma společného serafického Otce v životě a poslání církve**.

Musíme zpřítomňovat **charisma sv. Františka**, žít v plném vědomí a informovanosti o svém povolání a zodpovědně a účinně uskutečňovat svěřené poslání.

FRANTIŠKÁNSKÁ SPIRITUALITA

Františkánská spiritualita - z živého a prožívaného charismatu pocházejí specifické způsoby (formy) bytí, označované jako františkánské modality - souhrnně je nazýváme spiritualita - patří sem hlavně:

- velmi intenzivní **Eucharistická spiritualita** (kenosis)
- **chudoba - minorita (pokora, skromnost)** jako důsledek kenosis
- **prostota** (základní přirozenost a jednoduchost Boží působí současně)
- **poslušnost** (bezpodmínečné podřízení vůle Otcovu věčnému plánu)
- **čistota** (postačí jen Bůh, žádné místo v nás není opuštěno po té, co vstoupil Bůh v plnosti do našich životů)
- **bratrství** - specifický charakteristický prvek, také v jeho **universálním a kosmickém** rozměru - významu

Zpracováno dle záznamu z Mezinárodního formačního kurzu v Římě III.2006- Marie Magdalena Janáčková

OTÁZKY „NEFRANTIŠKÁNSKÉHO ŠŤOURALA“ (jeho vlastní sebeoznačení):

1. Proč by to pro mne bylo a proč ne?
2. Co františkánství je a co není
3. Co obnáší vstoupit DO VAŠEHO ŘÁDU, co požadujeme
4. Co mi to přinese a jaká jsou úskalí
5. Proč nebýt jen křesťanem nebo ekumenickým křesťanem - vždy je potřeba napravovat křivdy minulost.
6. Proč ne třeba benediktýnem nebo jezuitou, salesiánem, fokoláre nebo schönstadské hnutí
7. Co to dalo komu z Vás osobně?
8. Co přinášíte Církvi a co světu?

Z vnějšího pohledu, když se sejdou, tak každý je františkánem jen pro sebe; když se zeptám tak používají jen fráze, jako když sami nevědí, co požadují a v čem je jejich přínos a co proto dělají, aby přitahovali.

ZÁVĚR

Cesta evangelijního života v poddajné poslušnosti a pokoře, v ochotném totálním sebedarování až ke spodobení s Kristem. Cesta pokání, pokorné poslušnosti svědčit, že Evangelium je Pravda- Opravovat vztahy uvnitř církve. Osobní, vědomý a důvěrný život s Kristem; Poslušnost a věrnost církvi. Ke všem se chovat a se vším zacházet s úctou a pokorou jako Kristus. To vše je dar a jeho cílem Boží otcovská náruč.